127| Πηγὴν Ζωῆς δωρῶ ὑμῖν. Ἐγὼ Εἰμὶ ἡ Πηγή, ἐξ ἧς ἀναβλύζουσιν οἱ ποταμοί.

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/127-πηγὴν-ζωῆς-δωρῶ-ὑμῖν-ἐγὼ-εἰμὶ-ἡ-π/

Ἐξ αὐτῶν πλεῖστοι ὅσοι παραπόταμοι καὶ ρυάκια κατὰ τὸν ροῦν αὐτῶν ἀναφύονται, ἀλλὰ πάντες ἐκ τῆς αὐτῆς Πηγῆς τὸ ὕδωρ αὐτῶν εἰσδέχονται. Οἱ ποταμοὶ οὗτοι, οἱ παραπόταμοι καὶ τὰ ρυάκια σχηματίζουσι κατὰ τὴν διάβασιν αὐτῶν συρροὴν πολλάκις ἀφθόνου ὕδατος, τὸ ὁποῖον σχηματίζει μικρὰς πηγὰς καὶ αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ ἐκληφθῶσιν ὡς ἀρχικαὶ πηγαί, ἐξ ὧν ἀναβλύζουσιν, ἀλλὰ τὸ ὕπερθεν αὐτῶν ὕδωρ εἰσρέει ἐκ τῆς Πηγῆς Μου καὶ μόνον.

Οἱ διὰ μέσου τῶν αἰώνων διαρρέοντες μέγιστοι ποταμοί, οἵτινες φέρουσι τὸ ρεῦμα αὐτῶν διὰ μέσου τῶν ὀρέων καὶ σχηματίζουσι κατὰ τὰς ἐκβολάς των ἐν τῇ πεδιάδι τοὺς παραποτάμους καὶ τὰ ρυάκια, εἶναι καὶ θεωροῦνται ὡς ἀφετηρία τοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον οἱ τελευταῖοι προσλαμβάνουσι καὶ ὡς κεντρικὴ πηγή, ἐξ ἧς τὸ ὕδωρ ἀναβλύζει.

Οἱ εἰσδεχόμενοι τὸ παρ’ αὐτῶν ὕδωρ, δὲν δύνανται νὰ γιγνώσκωσι τὴν Ἀρχικὴν Πηγήν, διότι τὸ ὕδωρ αὐτῶν προσέλαβον ἐξ αὐτῶν, οἵτινες δι’ αὐτοὺς εἶναι ἡ μοναδικὴ πηγή.

Οἱ ἐξ Ἐμοῦ ἐκπορευθέντες καὶ διὰ μέσου τῶν αἰώνων δι’ Ἐμοῦ πρὸς τὸν κόσμον σταλέντες, ἵνα ὁμιλήσωσι τὴν ἐξ Ἐμοῦ ἐκπηγάζουσαν Ἀλήθειαν, οὐκέτι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ προσῆλθον.

Οἱ χρόνοι ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἐπιφέρουσι διὰ τῆς διελεύσεώς των τὴν συμπλήρωσιν τῶν πάντων, **ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀρχικοῦ σχεδίου τῆς Δημιουργίας, ἡ ὁποία ἀποβλέπει εἰς τὴν τελειοποίησιν καὶ ἀναγωγὴν τῶν ὑπ’ αὐτῆς ἐν τῷ ὑλικῷ κόσμῳ ἐνσαρκωθέντων πνευμάτων, τὰ ὁποῖα τείνουσι ν’ ἀνέλθωσι μίαν πρὸς μίαν τὰς βαθμίδας τῆς ἐν τῷ Ἀπείρῳ ἀνελίξεως αὐτῶν.**

Ἡ ἀνθρωπότης κατὰ τὰ πρῶτα αὐτῆς βήματα ἦτο προσκεκολλημένη ἐπὶ τῆς ὕλης καὶ οἱ ζωώδεις αὐτῆς δεσμοὶ μόλις ἄφηναν εἰς τὸ ὑποτυπῶδες πνεῦμα νὰ διακρίνῃ ἀμυδρῶς τὸ Φῶς τὸ ἐκ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου κατερχόμενον καὶ ἐπιζητοῦν νὰ εἰσδύσῃ διὰ μέσου τῶν παχέων ὑλικῶν τοιχωμάτων τῆς ψυχῆς αὐτῶν.

Εἰς τὴν περίοδον ταύτην τῆς ἀμαθείας καὶ τοῦ σκότους αἱ ὑλικαὶ δυνάμεις ἀπετέλουν τὴν μόνην πρὸς αὐτοὺς προσήλωσιν τοῦ ὑποτυπώδους πνεύματος, τὸ ὁποῖον συνέχεε τὰς ἀρχὰς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα, μὴ ἐπιτρέπουσαι εἰς τοῦτο νὰ διασχίσῃ τὸν βαρὺν σκοτεινὸν πέπλον, ὅστις

ἀνυπέρβλητος ἐγείρετο πρὸ αὐτῶν.

Ἑκάστη ὑλικὴ δύναμις ἐν τῷ ἀποτελέσματι τῆς ἐνεργείας της ἀπετέλεσε καὶ μίαν ἀνεξάρτητον θεότητα, ἥτις κατηύθυνε τὰ βήματα αὐτῶν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας, ὅλαι δὲ ὁμοῦ ἀπετέλουν τὸ πάνθεον τοῦ πολυθεϊσμοῦ, **συγκεντροῦσαι ἐν ἑαυταῖς ὅλας τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ ἐλαττώματα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.**

Ἐξ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς ἐπὶ μακρὰν σειρὰν αἰώνων ἡ ἀνθρωπότης συσκοτισθεῖσα δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπαλλαγῇ τῶν δεσμῶν της καὶ ἐν τῇ μάλλον διακρινομένῃ ἀνυψώσει καὶ ἐξελίξει τῆς ἀνθρωπίνης διανοήσεως.

Αἱ συλλήψεις τῆς τε Αἰγυπτιακῆς καὶ Ἑλληνικῆς διανοήσεως ὑπερυψώθησαν διὰ τοῦ συλλογισμοῦ καὶ τῆς ἀντιπαραβολῆς τῶν ἐν τῷ κόσμῳ πραγμάτων πρὸς τὸν ἐσωτερικὸν αὐτῶν πνευματικὸν αὐτοκατοπτρισμὸν εἰς ἄφθαστα ὕψη, ἐν τούτοις ὅμως δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀπαλλαγῶσι τῶν δεσμῶν, οὔτε νὰ ἐξέλθωσι τῶν ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι παρεσχέθησαν αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ ὑποτυπώδους καὶ ἐν ἐξελίξει εὑρισκομένου πνεύματος τῶν προγόνων των. Ἔκτοτε διέρρευσαν ἀρκετοὶ αἰῶνες. Ἡ ἀνθρωπότης ἔκυπτεν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν προλήψεων καὶ τῶν δεισιδαιμονιῶν καὶ τῶν ἀπείρων δυνάμεων τῶν ἀλληλοσυγκρουομένων θεῶν, ἕως ὅτου παρεσκευάσθη διὰ νὰ δεχθῇ τὸ ἐκ τῆς πραγματικῆς καὶ Ἀληθοῦς Πηγῆς Φῶς. Τὸ Φῶς ὅμως τοῦτο κατῆλθεν εἰς τὸν κόσμον ἐπὶ τῆς γηΐνης ἐπιφανείας καθ' ὃν χρόνον ἡ ἐπιφάνεια αὐτῆς ἐκαλύπτετο ὑπὸ τῶν νεφῶν καὶ ὁ ὁρίζων αὐτῆς ἐπληροῦτο ἐκ τῶν ἀναθυμιάσεων τῶν προσφερομένων ἐν τοῖς βωμοῖς αἱμοσταζόντων ὁλοκαυτωμάτων.

Ἡ ἀνθρωπότης ἐν τῇ δευτέρα ταύτῃ περιόδῳ της δὲν ἠδύνατο νὰ προσδεχθῇ τὰς ἐπ' αὐτὴν ἀνατελούσας ἀκτῖνας τοῦ Ζωοδότου Πνευματικοῦ Ἡλίου της, χωρὶς ὁ κόσμος της ὁ περιστοιχούμενος ὑπὸ τῶν ὑλικῶν εἰδώλων νὰ ἐξεγερθῇ, νὰ διαμαρτυρηθῇ, νὰ ἀντιδράσῃ, νὰ καταπολεμήσῃ τὸν Ταπεινὸν Θεόν, τὸν ἐπιζητοῦντα νὰ καταρρίψῃ ἐκ τοῦ ὕψους τῶν κορυφῶν τοῦ Ὀλύμπου τὰς ἰσχυρὰς Θεότητας τῆς λατρείας του. Καὶ παρῆλθον ἀρκετοὶ αἰῶνες καταδιωγμῶν καὶ ἐξοντώσεως τῶν ὀπαδῶν **τοῦ ταπεινοῦ Θεοῦ τῶν ἀνθρώπων, τοῦ ἐκ τῆς ταπεινῆς καλύβης καὶ ἐκ θνητῶν ἔλκοντος τὴν Γέννησίν Του, ἕως ὅτου ἡ Διδασκαλία Αὐτοῦ καταστῇ ἡ Ἀληθὴς ὁδὸς πρὸς τὴν πραγματικὴν τῆς ἀνθρωπότητος ἐκπολίτισιν** καὶ πνευματικὴν καὶ ψυχικὴν προαγωγὴν καὶ τελειοποίησιν.

Ἡ Διδασκαλία ὅμως τούτου, ἕως ὅτου διαδοθῇ καὶ ἀποτελέσῃ τὴν μοναδικὴν ἀληθῆ κατεύθυνσιν τῆς μέχρις ὑμῶν ἐκπολιτισθείσης ἀνθρωπότητος, συνανεμίχθη μὲ τὰς ἐπικρατήσεις καὶ δεισιδαιμονίας τῶν καταρριφθεισῶν θεοτήτων, μὲ τὰς περιωρισμένας ἀντιλήψεις τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, τοῦ ὁποίου τὴν ἐπένδυσιν μετέβαλεν εἰς χιτῶνα, διὰ νὰ καλύψῃ τὸ σῶμα αὐτῆς, ἐνῷ περιωρίσθη εἰς τὴν στενὴν ἑρμηνείαν τοῦ γράμματος τῶν λόγων τοῦ Διδασκάλου αὐτῆς καὶ δὲν

κατώρθωσε νὰ ἀντιληφθῇ τὴν εἰς τοὺς λόγους του ἐγκρυπτομένην πραγματικὴν Ἀλήθειαν.

Ἡ ἐκ τῆς πολυθεΐας πηγάσασα θρησκεία μέχρι τῶν χρόνων τῆς Νέας θρησκείας καὶ ἀρκετὰ ἀργότερον διετήρησε τὰ σπέρματα τῆς ἐσωτερικῆς λατρείας διὰ τῶν Διονυσιακῶν καὶ Ἐλευσινίων μυστηρίων, τὰ ὁποῖα ἡ νέα θρησκεία ἠρνήθη καὶ κατεπολέμησεν ὡς ὑπενθυμίζοντα εἰς τοὺς ὀπαδοὺς αὐτῆς τὸ ψεῦδος τῶν ἀνυπάρκτων ψευδῶν θεῶν. Ἡ ἐσωτερικὴ αὐτοσκόπησις τοῦ πνευματικοῦ καὶ ψυχικοῦ ἐγώ, ἡ προσπάθεια τῆς ἀναγωγῆς καὶ τελειοποιήσεως αὐτοῦ, ἂν καὶ ἀπετέλει ἓν ἐκ τῶν ἀπαραιτήτων διὰ τὴν πνευματικὴν ἀνέλιξιν ἐφοδίων πρὸς εὐρυτέραν κατανόησιν τοῦ ἔργου καὶ τῆς Διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ, ἐν τούτοις παρημελήθη ἐντελῶς καὶ **ἀντεκατεστάθη ὑπὸ τῶν ἐξωτερικῶν τύπων λατρείας, οἵτινες ἐπιστεύθη καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ πιστεύηται ὑπὸ τῶν ἀσπαζομένων αὐτήν, ὅτι εἶναι αἱ μοναδικαὶ καὶ ἀληθεῖς κατευθύνσεις,** δι’ ὧν θὰ δυνηθῇ ἡ ἀνθρωπότης νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πραγματικὴν αὐτῆς ἐξέλιξιν καὶ τελειοποίησιν καὶ ἡ μοναδικὴ ὁδός, δι’ ἧς θὰ ἐπιτελεσθῇ ἡ παγκόσμιος αὐτῆς σωτηρία.

Οὕτω δὲ ἐν τοῖς χρόνοις ὑμῶν βλέπομεν τοὺς ἱσταμένους εἰς τὰς ἀνωτάτας βαθμίδας τῆς Ἀποστολικῆς Ἱεραρχίας καὶ τοὺς ἐν τῇ γῇ θεωρουμένους ὡς ἀξίους διαδόχους καὶ συνεχιστὰς τοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ νὰ κατατρίβωνται εἰς ἑρμηνείας καὶ ἐξηγήσεις περιωρισμένας τοῦ Διδασκαλικοῦ Αὐτοῦ ἔργου, νὰ μὴν ἐξέρχωνται τῶν θεσφάτων νόμων καὶ τοῦ δογματισμοῦ, τὸν ὁποῖον οἱ μετὰ πολλοὺς χρόνους ἐκκλησιαστικοὶ Πατέρες ἐθέσπισαν, διατηρήσαντες τοὺς τύπους καὶ μόνον τῆς ἐξωτερικῆς καὶ ἐπιδεικτικῆς λατρείας ὡς τὸν μοναδικὸν σκοπὸν τῆς ἐπὶ γῆς εἰς τοὺς διαδόχους αὐτῶν κληρονομηθείσης ἐξουσίας καὶ οὕτω οὐδεμία παρ’ αὐτῶν ἐπιγίγνεται προσπάθεια, πλὴν τῆς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ ὑπὸ τὸ σκῆπτρον αὐτῶν διατελοῦντος πλήθους, καὶ ἂν παρ’ ἐλευθέρων πνευμάτων σημειωθῇ ἀνάκυψίς της ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ἐκκλησίας, θὰ θεωρηθῇ τοῦτο ὡς ἀπάρνησις τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἐξέγερσις κατὰ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τυπικῶν καὶ νόμων, οἱ ὁποῖοι ὑπὸ τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνταχθέντες, θεωροῦνται ὡς ἀπαράβατοι καὶ ἀναλλοίωτοι.

Ζῆτε εἰς τὴν περίοδον τῶν χρόνων τοῦ Χριστοῦ, ἔχοντες ἀντὶ τῆς πολυθεΐας ὡς ἀντιμέτωπον καὶ πολέμιον αὐτὸ τοῦτο τὸ κληρονομηθὲν καὶ οὕτω καταστὰν ἔργον τοῦ Ἰησοῦ. **Εἰς τὰ πρόθυρα δὲ τῆς τρίτης ταύτης περιόδου εὑρισκόμενοι ἐπιδιώξατε, ἵνα δώσητε τῷ κόσμῳ τὴν Νέαν Διδασκαλίαν, ἥτις θὰ συμπληρώσῃ πάντα τά κενὰ καὶ θὰ ὁδηγήσῃ ὑμᾶς εἰς τὸν ἀληθῆ δρόμον τῆς Πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς ὑμῶν ἀναγωγῆς καὶ τελειοποιήσεως.**

25/8/1934